

РЕШЕНИЕ

№ 8223

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46
състав**, в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7847** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. В. А., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу заповед № 8121К-10827/11.07.2024 г. на министъра на вътрешните работи.

В жалбата от съда се иска да отмени посочената заповед като незаконосъобразна поради неспазване на установената форма на административния акт. Сочи се, че заповедта е немотивирана, като липсват фактическите основания за издаването ѝ. Изложени са доводи, че министърът на вътрешните работи не е обосновал наличието на служебна необходимост, която да обуславя преназначаването на жалбоподателя.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично и с упълномощения от него адв. М. от САК, който поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването министърът на вътрешните работи се представлява от юрк. Б., която оспорва жалбата.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че старши комисар Г. В. А. към момента на издаването на оспорената заповед е заемал длъжността на заместник-директор на Столичната дирекция на вътрешните работи.

Със Заповед № 8121К-10827/11.07.2024 г. Г. В. А. е преназначен на ръководна

длъжност „заместник директор (СДВР)“ в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 от ЗМВР“ към Ръководството на МВР, с основно месечно възнаграждение в размер на 2 952 лв., за срок от една година. Като мотив за преназначаването се сочи: „ефективно изпълнение на една от основните дейности на МВР, свързани с разработване на политики, концепции, планове, програми и други документи за реализиране на правителствена политика в сферата на противодействието на престъпността, опазването на обществения ред, националната сигурност и др. въпроси, свързани с дейността на МВР; събиране, обобщаване и анализиране на информация, свързана с изпълнение на поставените задачи и изготвяне на справки, становища, мнения, предложения и др. по въпроси от своята компетентност и подпомагане на министъра на вътрешните работи при изпълнение на дейностите по чл.33 от включване в създаденото звено на служителите с необходимия професионален опит в областта на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред на основание чл. 165, ал. 1, ал. 2, предл. второ, ал. 3 и ал. 5 ЗМВР, вр. чл. 12, ал. 1, т. 1, ал. 2 и чл. 14, ал.1 и ал.2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи“.

С подписа си А. е удостоверил, че се е запознал със заповедта и че не е съгласен с нея, както и че се е запознал с длъжностната характеристика на новата длъжност, утвърдена със Заповед № 8121з-1292/18.08.2023 г. Съгласно Акт за встъпване в длъжност от 12.07.2024 г. е встъпил в длъжност като временно преназначен на ръководна длъжност „заместник директор (СДВР)“ в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 от ЗМВР“ към Ръководството на МВР.

От представената по делото от Началник отдел „Човешки ресурси“ – СДВР информация се установява, че заповед № 8121К-10827/11.07.2024 г. на министъра на вътрешните работи, не е била съгласувана с жалбоподателя.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

По допустимостта на жалбата: Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл.168 от АПК съдът констатира, че оспорената заповед е издадена в писмена форма, от компетентния съгласно чл. 158 ЗМВР орган – министъра на вътрешните работи, но при липса на мотиви, довела до неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл.146, т.2 и т.4 от АПК.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 165, ал. 1, ал. 2, предл. второ, ал. 3 и ал. 5 ЗМВР, вр. чл. 12, ал. 1, т. 1, ал. 2 и чл. 14 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

Съгласно чл. 13, ал. 1 от Наредба № 8121з -310/17.07.2014 г. за временно преназначаване се изготвя мотивирано предложение по реда на чл.5, ал.1, с което държавният служител се запознава срещу подпис и отразява съгласието или несъгласието си. Ал. 4 на чл.13 въвежда изискване мотивираното предложение да се съгласува с ръководителя на структурата, в която служителят е титуляр. В случая липсва, както мотивирано предложение по чл. 13, ал. 1 от Наредба № 8121з -310/17.07.2014 г., с което държавният служител да е запознат срещу подпис и да посочи дали е съгласен или не, така и съгласуване с ръководството на структурата

(директора на СДВР), в която служителят е титуляр, изискуемо от чл. 13, ал. 4 от Наредба № 8121з -310/17.07.2014 г. Следва да се посочи, чежалбоподателят А. е заместник - директор на СДВР, тоест не е ръководител на структура по чл. 37 ЗМВР, а негов заместник, поради което изключението от правилото за изготвяне на мотивирано предложение по чл. 13, ал. 3 от Наредба № 8121з -310/17.07.2014 г. за ръководителите на структури по чл. 37 ЗМВР, не се отнася до процесното временно преназначаване.

Съгласно чл. 165 ЗМВР държавен служител може да бъде временно преназначен на същата или по-висока вакантна длъжност за срок до една година, като е необходимо съгласието на съответния служител, освен ако е налице мотивирана служебна необходимост от преназначаването. Разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от приложимата наредба посочва, че служебната необходимост следва да бъде мотивирана в заповедта за преназначаване.

По смисъла на чл. 14, ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. този орган следва да мотивира служебната необходимост, когато не е налице съгласие на държавния служител за преназначаването. Съгласно доказателствата, събрани по делото, не се установява Г. В. А. да се е съгласил с преназначаването, поради което министърът на вътрешните работи е следвало да посочи фактическите и правните основания за издаването на заповедта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

Макар в заповедта да фигурира правното основание за издаването ѝ, фактическо такова не е налице, тъй като компетентният орган не е успял да обоснове достатъчно ясно необходимостта от назначаване на служителя в създаденото в министерството звено. Не са посочени конкретни фактически съображения, които обуславят служебната необходимост, довела до издаването на заповедта за преназначаване. Посоченото в оспорената заповед, че е необходимо „ефективно изпълнение на една от основните дейности на МВР, свързани с разработване на политики, концепции, планове, програми и други документи за реализиране на правителствена политика в сферата на противодействието на престъпността, опазването на обществения ред, националната сигурност и др. въпроси, свързани с дейността на МВР; събиране, обобщаване и анализиране на информация, свързана с изпълнение на поставените задачи и изготвяне на справки, становища, мнения, предложения и др. по въпроси от своята компетентност и подпомагане на министъра на вътрешните работи при изпълнение на дейностите по чл.33 от включване в създаденото звено на служители с необходимия професионален опит в областта на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред на основание чл. 165, ал. 1, ал. 2, предл. второ, ал. 3 и ал. 5 ЗМВР, вр. чл. 12, ал. 1, т. 1, ал. 2 и чл. 14, ал.1 и ал.2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи“ е твърде общо и не касае конкретния преназначен служител. Употребените общи изрази за „ разработване на политики, концепции, планове, програми и други документи за реализиране на правителствена политика в сферата на противодействието на престъпността, опазването на обществения ред, националната сигурност и др. въпроси, свързани с дейността на МВР“ и „събиране, обобщаване и анализиране на информация, изготвяне на справки, становища, мнения, предложения и др. по въпроси от своята компетентност“ не обосновават „служебна необходимост“ от преназначаване на Г. В. А. в Звеното по чл.33, т.1 от ЗМВР. Така изложените мотиви по никакъв начин не кореспондират с легалната дефиниция на понятието по пар.1, т.23 от ДР на ЗМВР, според която

„служебна необходимост“ е налице при извънредни промени в оперативната обстановка, състоянието на престъпността и обществения ред, нормативни промени и/или промени във функционалните задължения на структурите. Нито една от тези хипотези не е посочена в оспорения акт. Съгласно константната съдебна практика неточността и недостатъчността на мотивите водят до невъзможност за установяване на съображенията на административния орган при издаването на административния акт. Това обосновава липса на законоустановената форма на акта. Липсата на мотиви от фактическа страна в оспорената заповед относно твърдяната служебна необходимост води до неправилно приложение на материалния закон.

Конкретният случай касае специфичната хипотеза на чл.165, ал.1 ЗМВР,вр. чл.14, ал.2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. Изрично е нормативното изискване за обосноваване и мотивираност на служебната необходимост (чл. 14, ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г., вр. чл.165, ал.1 от ЗМВР). По аргумент от противното, липсата на мотиви в тази насока се приравнява на липса на служебна необходимост от извършеното преназначаване.

По изложените съображения следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, но при неспазване на установената форма, административнопроизводствените правила и неправилно приложение на закона, поради което следва да бъде отменена.

Разноски не се претендират.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 46-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. В. А., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] Заповед № 8121К-10827/11.07.2024 г. на министъра на вътрешните работи.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: